

ART28 2012 08 31

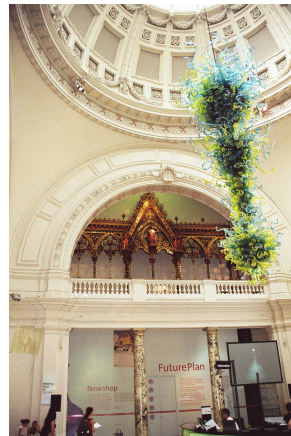
Lelkednek sem Art egy kis táplálék

2012. 08. 08. szerda

Két kiállítást néztünk meg az Iparművészeti Múzeumban

Amikor Londonban jártunk a V & A Múzeumot (azaz Victoria and Albert Museum) kihagytuk, mármint a megtekintését, az előcsarnokig eljutottunk, természetesen, de a Lányunk javaslatára, be már nem mentünk.

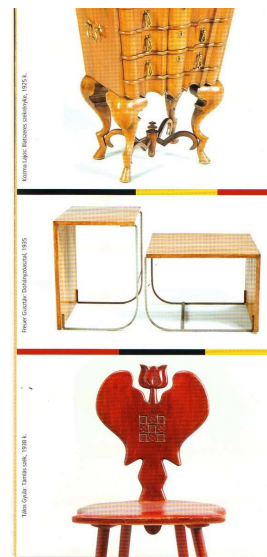
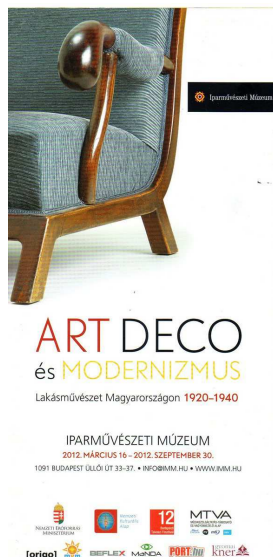
V & A Múzeum előcsarnoka

Olyan, irdatlan nagy mennyiségű anyagot gyűjtöttek össze, hogy a rendelkezésünkre álló idő alatt, képtelenség lett volna végigjárni. De most az anyaguk egy részét kölcsön adták az Iparművészeti Múzeum számára. Nincs mit tenni, menni kell, nézni kell, látni kell! S lőn! Hát az érzelmeim, vegyesek. Most örültem igazán, hogy anno nem mentünk Múzeumot nézni. A látogatás során jöttem rá, hogy a V & A nem olyan múzeum, hogy „magamba lehet szívni”, ami ott látható! Nem lehet, még emlékezni se lehet igazán! Ez a Múzeum arra való, hogy szemléltessen! Bármilyen korú tanuló, érdeklődő,

legyen az gyermek vagy felnőtt, értő ember kíséretében bevonul a Múzeumba és céltudatos módon azt, és csakis azt, amivel éppen tanulnak, fogalakoznak, megszemlélik a valóságban: Így kell ezt kérem csinálni, ilyen a mestermű! Más alkalommal, más témakörben ismét ugyanezt kell tenni! Csak egyet nem szabad, egyhuzamban végignézni az Múzeumot!

A Magyarországra átszállított anyag hatalmas és vegyes! A modern pirított kenyér tartótól (Lásd: fentebb a kék ruha mellett) a trónusig rengeteg minden látható, természetesen minden darab művészi remek. A kivonat végigjárása is fárasztó volt.

A másik kiállítás:

A kiállítás címét kénytelen voltam kiegészíteni, mert olyan a „dizájn”-ja, hogy olvashatatlan a cím, tehát: **ART DECO és MODERNIZMUS**. (A tipográfus biztosan nem a Szántó Tibornál tanult!)

Nekem az Art Deco, a szecesszió letisztult, egyszerűbb formáját jelenti. Többször tapasztaltam, hogy egy tárgyra ráfognak, hogy Art Deco, amire pedig szerintem a „szecessziós” meghatározás illene. Vajon hol húzódik a határvonal? Vajon lehet-e erre a témára vonatkozó egyértelmű meghatározás? Például, ide másoltam a katalógusból egy oldalt, amin három tárgy látható, melyek közös nevezője, stílusa: Art Deco. A legfelső kisszekrény szecessziós, de lehetne barokk is, a középső: dohányzó asztalka, abszolút modern, akár Kassák Lajos is tervezhette volna, a legalsó pedig, népi ihletésű támlás szék. Használhatóságukról jelen esetben ne essék szó, csak a stílusukról: ez pedig a katalógus szerint: Art Deco. Ilyen nagy lenne kilengés, hogy ezt a három élesen elhatárolható tárgyat egy stílus alá lehet vonni? Persze a tárgyak anyaga is adhat stílus jegyet, a modern korról jöttek a modern anyagok, fémek, a csiszolhatóság stb. Azután érkezett a „mindent lerövidíteni” (Lásd: Sörgyári capriccio). Nők levágták a hajukat, megrövidítették a szoknyájukat és már itt is volt az Art Deco! (Nem is beszélve az asztallábakról!)

2012. 08. 24 péntek

Valamikor egy barátnőm azt mondta, hogy olyan gyereket szeretne, akinek vörös göndör haja van, az orra körül rengeteg vörös szeplő csücsül és féktelenül rossz, vagány legyen. Neki nem sikerült, de a mesebeli királynőnek igen, sőt még hármas iker fiúval is megáldotta (szegényt) a Mindenható! Hát persze, ha ennyi gyereke van az embernek, ráadásul medvékkel csatázó hatalmas férje, akkor összejöhetnek néha a bajok, és azok össze is jönnek! Azonban mindenre van megoldás, ha jó a vége, akkor minden jó!

Voltak rémes jelenetek (vicsorgó gonosz medve), de úgy tűnt, hogy csak én féltém, a Lányok nem. Ötletes, aranyos film volt, jól szórakoztam a Lányok mellett.

Az Eleven Parkban is jártunk, de arról már egyszer volt szó, így most mellőzöm. (Ez itt a reklám helye!)

www.elevenpark.hu

www.mini.city.hu (Ide csak készülünk!)

Ha nincs jobb vagy más ide lehet cipelni a srácokat.
Az Eleven Parkban már hegymászó gyakorló – ügyességi – pálya is van.

2012. 08. 25. szombat

Nem kulturális esemény történt ezen a napon, csupán csak annyi, hogy az Interneten rátaláltam a Játékszín honlapjára.
Olvassátok!

FIGYELEM!

A Játékszín Terézkörúti Színház megszüntetése kapcsán az alábbi munkakörökbe nagy tudással és tapasztalattal rendelkező színházi dolgozók az alábbi státuszokba munkát keresnek:

- művészeti titkár
- színházi titkár
- munkaügyi-bér-TB ügyintéző
- számviteli ügyintéző- könyvelő
- világosító
- hangosító
- színpadmester
- díszítő
- kellékes
- öltöztető
- szervező
- jegypénztáros
- nézőtéri dolgozók
- rendezőasszisztens
- ügyelő
- büfé
- portások

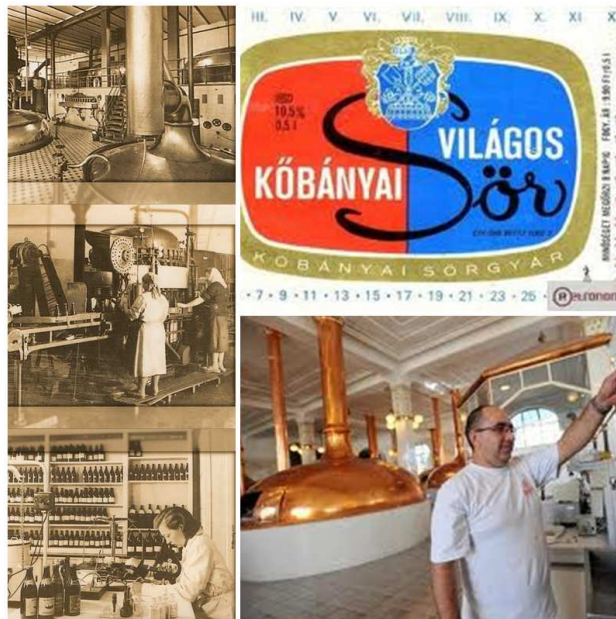
Pedig a Balázsovits igazgató úr nem halmozott fel adósságot, a bezárásig minden emberét, meglévő pénzből ki tudta fizetni, de ha egyszer a hatalmasságok nem akarják, akkor nincs menekvés!
Ámen!

Itt szeretném (halkan) megjegyezni, hogy a Budapesti Kamaraszínházat megmenteni próbáló Németh Kristóf olyan mélyre ásta el magát, nagy igyekezetében, hogy az RTL Klub sorozatából is kiverekedte magát, Szilágyi Zsuzsával együtt, akit Ő vitt a sorozatba. Nagy kár mert a Szilágyi Zsuzsa nagyon jó színésznő, rossz lenne nélkülözni a jövőben!

2012. 08. 29 szerda

Az esedékes hó végi „Salon” keretében meglátogattuk a Kőbányai Sörgyárat, amely jelenleg „idegen kezekben” van és Dreher Sörgyárak Zrt. néven tevékenykedik. Kaptunk egy tanuló idegenvezető kislányt, akinél a Banda egyes tagjai többet tudtak a technikai dolgokról, így számos kérdésünkre nem volt válasz, de nagyon nem bántuk! A hölgy kedves, aranyos volt, gyalog és vonaton, pincében és üzemben – ahová csak lehetett – elvezetett minket. Utolsó állomásunk pedig a gyár „kocsmája” volt, ahol fejenként két pohár sör járt nekünk, amelyet szorgalmasan ki is kértünk és iszogattuk, még elücsörögtünk volna, de a kis hölgy munkaideje lejárt és Neki a kapuig ki kellett kísérenie minket azaz nem mehetett addig haza, amíg mi iszunk! Így hát „idő előtt” véget vetettünk a sörözésnek!

Sörgyártás régen és manapság, meg egy nosztalgikus címke!

Este pedig a „Kőbányai Kertmoziban” levetítettük magunknak a:

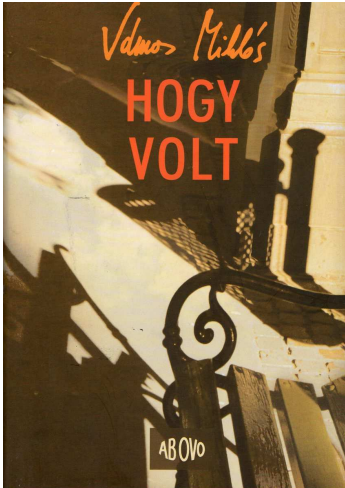

című filmet. Jókat röhögtünk.

Köszönjük a szervezőknek a dicséretes napot!

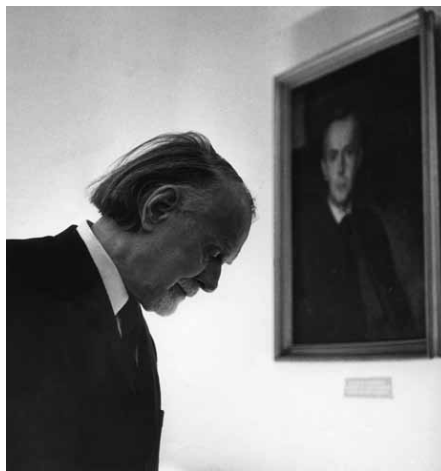
Ennyi volt az augusztusi összes kultúra, hiába holt szezon van!

Ha a kultúra is a Balatonban próbálja magát hűsíteni, mit tesz az ember? Olvas!

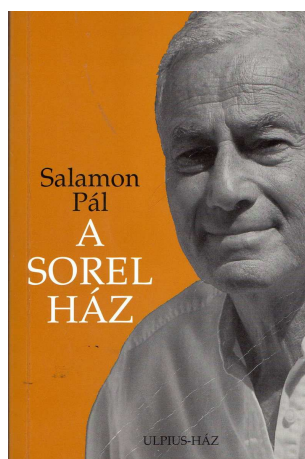

Ez egy olyan „leselkedős” könyv! Érdekes, hogy az ember szereti megtudni más ember titkát, a „nagy emberek” titkát, meg még jobban. Vámos Miklós beavatja az olvasóit egy-egy ilyen „titokba”, de azért már olvastam jobb könyvét is!

Ha összehasonlítom - más műfajból vett példám lehet, hogy sántít - de Molnár Edit fotóművész jobb, szebb titkokba avatott be, fotói által!
(Lásd: Dutka Ákosról, Kondor Béláról, Kodályról stb. készített fotóit)

Kodály Zoltán fejet hajt Bartók Béla előtt Molnár Edit fotóján! Ugye milyen tökéletes, pedig Kodály csak a feliratot olvasta, nagy valószínűséggel. De hát így „ír” egy fotós, két nagy emberről!

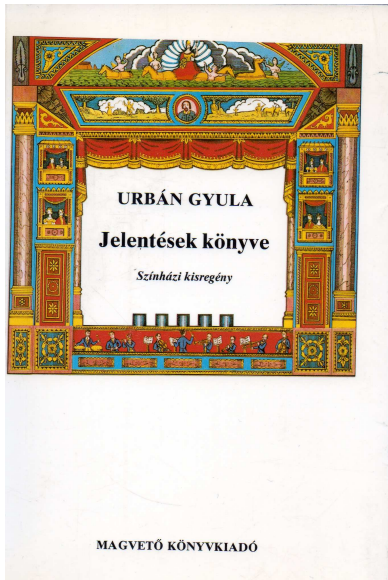

Nagy könyv, úgy értem, hogy sok oldal, ennek ellenére jól haladtam vele, mert nagyon olvasmányos. Olvasás közben nem gondoltam rá, de ahogyan közeledtem a végéhez egyre jobban éreztem, mintha át lennék vágva. Azt hiteti el velem az író, hogy jó könyvet olvasok, egy darabig el is hiszem, azután történik a cselekményben valami és gyanússá válik a dolog.

Mindjárt idevésem a példám, de előbb még, magáról a történethez kell hozzáfűznöm, hogy az első két kötet OK, rendben van, de a harmadik rész nem sikerült! Mintha elvesztette volna a türelmét az író, vagy kifújt a cselekmény, vagy, vagy...nem tudom! Elkapkodott a vége, kár volt megölni a két férfit, bár így teátrális, és nem kényszeríti hősnőjét állásfoglalásra a két pasi között! Szerintem nagyobb dráma lett volna, ha nem öli meg férfi szereplőit az író, hanem életre ítéli Őket és végig kell élniük (írni) a sorsukat. A szerencsétlen baleset, majd az kikényszerített öngyilkosság agyoncsapta a történetet! Kár!

Két példa jut most eszembe a könyvből, ami számomra egyszerűen hülyeség! Az egyik a ház kertjében ásott, béka és giliszta tenyésztésre szolgáló, tó. Hát ilyen nincs! Vízzáró réteg nélkül a víz egyszerűen elszivárog, nem lehet olyan ütemben töltögetni, amilyen gyorsan beissza a föld! Azt sem tudom elhinni, hogy a békák és giliszták „csak úgy” elkezdenek szaporodni és abból komoly bevétele származna egy családnak! Nem is beszélve a megtelepedő szúnyogokról, amelyek jelenléte egy házi kertenél, elviselhetetlen.

A másik példám pedig a Teréz nagymama eltemetése a Kinyilatkoztatás Tisztásán! Addig rendben van, hogy az Unoka és a Nagymama felvászorognak a tisztásra, de hogy a Nagymamát ne hozza vissza az unoka, az hihetetlen! Nagyon romantikus, de nem hiszem el, hogy ne kelljen elszámolni egy emberi léttel még a korabeli Szovjetunió, valamikori Magyarországhoz tartozó, elmaradott részén is e világnak? Ha pedig a válasz az, hogy ez csak egy kitalált történet, akkor visszafelé kérdőjeleződik meg minden más reálisan leírt szó!

Urbán Gyula rendező volt a Bábszínházban, amikor az Uram, még főiskolásként, világosító volt ugyanott. Urbán Gyula, mellesleg a Marék Veronika férje, kinek mesekönyvein a gyerekeink felnőttek. Természetes volt, hogy megvettük Gyula úr könyvét azután nem olvastuk el, csak feltettük a könyvespolcra. Egészen mostanáig, mert most elolvastam. Fantasztikusan jó könyv! Egy Isten háta mögötti település „világhírű” kicsiny színházának ügyelői jelentéseit olvashatjuk, miközben kitűnően szórakozunk, a leírtakon, magunkon és az életen! (Másképpen fogalmazva: Mintha egy jelenkori Boris Vian könyvet olvastam volna, de nem olyan, csak annyira jó!)

Zárom soraimat!

Kezdődnek a szorgos, dolgos, munkás (már akinek van munkája) hétköznapiak!

Üdv az Olvasónak

Budapest, 2012. szeptember 3.

Ibici

Kedves Kisfiam, István jóvoltából megújult a www.muzsay.hu honlapom.

Kérlek Benneteket, hogy nézzétek meg! Feltétlenül!

Köszönöm szépen.

I.